

lampje even bijna uit. In een hoek staan wandelschoenen. Hij kijkt naar de maat, maar zet ze dan weer terug.

Na het verder plunderen van belangrijke spullen die nodig zijn om te overleven zoals in het vorige huis, is zijn rugzak nu propvol. De bovenverdieping moet ik maar een andere keer bekijken, denkt hij.

Toch nog even snel in die garage kijken. Via diezelfde veranda loopt hij de garage binnen, tot zijn grote verbazing is de garage bijna leeg. In een hoek ziet hij een zeil liggen over iets waarvan hij denkt dat het fietsen zijn. Hij loopt ernaartoe en haalt het zeil eraf. Inderdaad, twee fietsen. Maar erachter, tegen de muur, staat ook een crossmotor. De fietsen zet hij aan de kant, zodat hij de crossmotor kan bekijken om te checken of er bruikbare benzine in zit.

Net als hij de tankdop vastpakt om deze open te draaien, hoort hij verder in de straat iets omvallen. Hij schrikt heel erg, gaat meteen gehurkt zitten en zet snel zijn lampje uit. Zijn hart klopt in zijn keel. Opeens blaft Hunter één keer. Finn beveelt: "Hunter, stil!"

Op dat moment hoort hij verderop iemand wegrekken.

Finn gaat naar het raam waardoor hij naar binnen was gekomen en kijkt of hij iets ziet. Hunter ziet hem en zit netjes rechtop te kwispelen.

Na nog een minuut in de verte te hebben gekeken, laat hij de rugzak zachtjes uit het raam zakken en klimt er zelf uit. Dan knielt hij naast Hunter, aait hem en zegt: "We gaan terug." Langs de bosrand lopen ze terug naar de auto, laden de spullen in en beginnen richting huis te rijden.

Eenmaal onderweg kijkt Finn naar de horizon waar het steeds lichter wordt, hij legt zijn hand op Hunter en zegt: "We redden het wel." Maar plotseling begint de

motor van de auto af en toe uit te vallen. Hunter gaat meteen rechtop zitten terwijl hij een jankend geluid maakt. De auto herpakt zich wel steeds weer. Snel trekt Finn een deken over Hunter heen. Hij maakt het handschoenenkastje open en begint een bivakmuts op te zetten onder het rijden. Ook zet hij een zonnebril op zijn hoofd, maar nog niet voor zijn ogen. Vervolgens trekt hij een paar handschoenen aan.

Hij is nog maar een paar minuten van huis verwijderd, als het stotteren van de auto verergert. Er zijn zonnestralen te zien die langzaam over de horizon komen, maar nog niet tot hier reiken. In de verte ziet hij zijn huis en de motor stopt er helemaal mee. Finn zet de versnelling in de neutraalstand en laat de auto bergafwaarts verder uitrollen.

Zelf woont hij in het laatste huis. Finn zegt: "Dat gaan we niet redden, Hunter."

Bij het eerste huis ziet hij iemand op de weg staan. Terwijl de auto snelheid verliest, ziet hij dat het Glenn is, zijn oudere broer. Glenn ziet de situatie van Finn, dus zwaait hij om in 'zijn' garage te stoppen. Met behulp van de handrem krijgt Finn de auto net op tijd op de juiste plek gestopt in de dubbele garage van zijn broer. Glenn staart naar het laatste huis, waar hij in een bovenraam Mandy ziet, zij is de vrouw van Finn. Met haar zonnebril op haar hoofd en de touwtjes van het rolgordijn in haar handen, kijkt ze naar Glenn.

Hij steekt zijn duim omhoog naar haar, waarop zij reageert met een duim omhoog terug.

Ze laat het rolgordijn zakken, waarna Glenn de rolpoort van de garage omlaagtrekt.

In de garage is weinig licht. Er is alleen een theelichtje op een klein wit bordje dat wordt vastgehouden door Glenn zijn vrouw Mira.

“Glenn,” zegt Finn, terwijl hij uit de auto stapt en de zonnebril met de bivakmuts afzet, “we zijn niet de enigen!” Even is het stil. Hunter wordt eruit geholpen. Glenn en Mira kijken elkaar verbijsterd aan.

“Is dat goed of slecht nieuws?” vraagt ze aan de twee mannen.

Glenn kijkt naar Finn en dan naar zijn vrouw en zegt: “Dat weten we niet.”

Vervolgens kijkt hij bezorgd naar de vloer.